

[Henry Christensen.]

har derfor ikke kunnet lade os overbevise af argumentet om, at næsten hvor meget vi end afvikler, er der brug for flere kontorer og arkitekter. Vi nægter altså at medvirke til at underbygge Parkinsons lov om, at personalet skal vokse efter en af ham forud fastlagt formel, uanset om arbejdsmængden går op eller ned. Det sagligt rigtige vedrørende normeringen af flere stillinger i boligministeriet må være at afvente tidspunktet for den nye byggestøtte-lovgivning.

Medens finansministeren således energisk efterlyser begrundelser for venstres forbehold, men ikke angiver nogen begrundelse for egne forslag, er det omvendte tilfældet på det område, hvor de radikale medlemmer har taget forbehold. Her er det ministeren, der omhyggeligt begrundet, men han spørger ikke på samme måde inkvisitorisk de radikale medlemmer. Der er altså stadig forskel.

Jeg må måske have lov til at knytte et par bemærkninger til det radikale forbehold. Det radikale venstre har, ikke mindst efter sin indtræden i regeringen, erklæret, at partiet nu ville påtage sig ansvaret for, at vi loyalt opfyldte de nødvendige forpligtelser, som medlemsskabet af NATO pålagde os. Det lyder jo modigt.

Venstre ønsker naturligvis ikke i forsvaret en eneste stilling mere end aldeles nødvendigt, men det blev over for os i kommissionen oplyst af forsvarrets repræsentant, at enhver af de foreslåede stillinger var nødvendig for en forsvarsordning, der skulle opfylde de mindstekrav, NATO måtte stille til os. Den nye forsvarsordning må naturligvis også spille ind i overvejelserne her. Vi spurgte derfor, hvordan det lå, selv om det skulle lykkes at få gennemført en forsvarsordning på grundlag af den udgiftsramme på 850 mill. kr., som de radikale ministre og medlemmer af forsvarsudvalget har været med til at lade undersøge. Selv i dette — det tør man vist sige — mest optimistiske tilfælde vil de foreslåede nynormeringer efter det for os oplyste være nødvendige.

Jeg vil nu bede den højtærede forsvarsminister om allerede ved denne første behandling at bekræfte dette. Det var forud-

sætningen og begrundelsen for venstres tiltrædelse af forslaget.

Hvordan er det da muligt for et regeringsparti at bevare selvrespekten, endsiges respekten i andre kredse, når det optræder på denne måde? Hvordan kan man på én gang erklære, at man loyalt vil påtage sig de nødvendige forpligtelser af hensyn til NATO, få oplyst, at disse normeringer hører herunder, ikke kunne anfægte dette og så alligevel indtage et rent agitatorisk standpunkt uden at give nogen som helst saglig begrundelse? Hvordan kan regeringen egentlig forvente og kræve fortsat loyalitet på disse områder hos oppositionen, når den lader et af sine regeringspartier drive aldeles usaglig og billig agitation? Jeg beder den højtærede forsvarsminister udtale sig om disse ting.

Herefter skal jeg vende mig til to af de øvrige lovforslag, der er til behandling, nemlig forslagene om lærerlønninger og præstelønninger.

Princippet i disse lønningsforslag er identiske med principperne i hovedforslaget til tjenestemandsløvslov, og det er naturligvis også rigtigt. I præstelønningsloven er således søgt indført den fællesakademiske lønramme. Jeg tror, at den lønmæssige forbedring, der således foreslås for præsternes vedkommende, vil finde forståelse og anerkendelse i vide kredse.

Det samme gælder med hensyn til lærerlønningerne. Jeg anser det også for rigtigt, at vi får skabt ensartede forhold — i stedet for den hidtil forskellige praksis — i adgangen til oprykning til overlærerstillinger, og det er betydningsfuldt, at vi nu stærkt nærmer landsbyskolelærernes vilkår til byskolelærernes.

Det er naturligvis af den allerstørste betydning at skabe sådanne forhold, at vi kan få de til lærergerningen bedst egnede til at påtage sig denne ansvarsfulde opgave. Vi ved, hvor uhyre stor betydning det har for vore børn — og det ganske uanset hvilken skolestruktur vi har — at de har dygtige og egnede lærere til at undervise, og heldigvis har vi mange af dem.

I forbindelse med kommissionsbetænkningen er der taget et par forbehold, som det forekommer mig at den højtærede undervisningsminister gik — skal jeg sige —